

Skarga wniesiona w dniu 24 czerwca 2016 r. – České dráhy/Komisja**(Sprawa T-325/16)**

(2016/C 314/36)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: České dráhy, a.s. (Praga, Republika Czeska) (przedstawiciele: adwokaci K. Muzikář oraz J. Kindl)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2016) 2417 final z dnia 18 kwietnia 2016 r. (sprawa AT.40156 – Falcon);
- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania poniesionych przez spółkę České dráhy.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów:

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja w przedmiocie kontroli dotyczącej uczestnictwa w zachowaniu antykonkurencyjnym lub sama kontrola stanowi arbitralną i nieproporcjonalną ingerencję w sferę prywatną skarżącej.
 - Zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem zasady proporcjonalności, ponieważ kluczowe informacje znajdowały się już w aktach postępowania przed krajowym organem ochrony konkurencji i są także prowadzone w tej samej sprawie dwa postępowania prywatnoprawne. Cel realizowany przez zaskarżoną decyzję mógł ponadto zostać osiągnięty w mniej inwazyjny sposób, który ograniczyłby zakres naruszenia praw podstawowych skarżącej.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że zaskarżona decyzja nie spełnia wymogów ustalonych w odniesieniu do standardu jej uzasadnienia i określenia przedmiotu i celu kontroli.
 - W zaskarżonej decyzji Komisja określiła przedmiot i cel kontroli niedopuszczalnie szeroko. Komisja także niewystarczająco uzasadniła zaskarżoną decyzję. W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji Komisja nie opisała szczegółowo okoliczności i przypuszczeń, które zamierzała ustalić w drodze kontroli ani nie wymieniła jakichkolwiek wskazówek, by oprzeć na nich swe podejrzenia. Określenie przedmiotu i celu kontroli w zaskarżonej decyzji i jej uzasadnienie nie pozwoliły skarżącej na wystarczająco precyzyjne ustalenie ciężących na niej w związku z tym obowiązków. Zaskarżona decyzja ogranicza zatem prawo do obrony skarżącej.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że nie istnieją dowody, a nawet wskazówki, w celu wykazania podejrzenia zachowania antykonkurencyjnego skarżącej, które uzasadniałyby wydanie zaskarżonej decyzji i przeprowadzenie kontroli, a dowody zebrane w postępowaniu przed krajowym organem ochrony konkurencji faktycznie wykluczają takie podejrzenie.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja nie była uprawniona do wydania zaskarżonej decyzji lub przeprowadzenia kontroli, ponieważ zarzucane zachowanie antykonkurencyjne skarżącej nie może w żadnym wypadku mieć wpływu na handel pomiędzy państwami członkowskimi, a skarżąca w niniejszej sprawie nie może zajmować pozycji dominującej na rynku wewnętrznym lub na znacznej jego części.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że wydanie zaskarżonej decyzji i przeprowadzenie kontroli ponad cztery lata po wszczęciu postępowania przed krajowym organem ochrony konkurencji jest sprzeczne z zasadą pewności prawa i zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że zaskarżona decyzja i związane z nią podejście Komisji ograniczyły prawa skarżącej zagwarantowane w art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej [lub art. 8 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC)] i art. 48 karty (lub art. 6 EKPC).